

erklære, at nu ville de selv sørge for Børnenes Undervisning paa anden Maade end ved at lade dem gaae i en offentlig Skole. Det forekommer mig derfor for det Første, at Bestemmelsen ikke har en tilstrækkelig Grund, og for det Andet, at den saa let kan omgaaes af de Forældre, der maatte ønske at fritage deres Børn fra det 12te Aar fra videre Forpligtelse til Skolegang, at man hellere maatte lade Punktummet gaae ud.

Grundtvig: Ja, jeg skal samstemme hert og foreslaae, at begge disse to sidste Punktummer i § 1 gaae ud. Hvad den sidste Sætning angaaer, da har jeg en ganske egen Grund til at foreslaae, at den skal gaae ud; thi, da jeg først saa den, kunde jeg ikke faae anden Mening ud deraf, end at efter det 12te Aar skulde Fritagelse for Skolegang ikke kunne bevilges dem, der hidtil havde den, men kun dem, der indtil den Tid havde søgt Skolen. Jeg seer ikke rettere, end at efter Sprogbrug maatte dette ogsaa blive Meningen af Bestemmelsen, men det vilde dog være alfor urimeligt, at de, der havde vilst, at deres Børn til det 12te Aar udeh for Skolen havde bragt det ligesaa vidt, som de tilsvarende vare bragte til i Skolen, at de saa ikke skulde have Lov til fremdeles at beholde dem under deres egen Varetægt. — Jeg er i alt Fald ganske sikker paa, at det godt kunde falde adskillige af de Bedkommende ind at gjøre det gjældende paa denne Maade, og jeg skal derfor, som sagt, slutte mig til det Forslag, at begge disse 2 sidste Sætninger i denne Paragraph maae udgaae.

Monrad: Jeg troer dog, at den sidste Sætning maatte være affattet paa en anden Maade, dersom den skulde forståes saaledes, som den sidste ærede Rigsdagsmand troede at kunne forståe den. Der maatte, naar Sætningen skulde forståes saaledes, som han meente, staae, at, efterat Barnet har fyldt det 12te Aar, kan sliq. Fritagelse med Skoledirectionens Indrømmelse kun bevilges Børn, der have søgt Skolen, hvormod det forekommer mig, at det, saaledes som det nu staaer, ikke kan give Anledning til nogen Tvivl, navnlig ogsaa efter den hele Discussion, der har fundet Sted i denne Sag. Jeg for min Part sætter ikke stor Pris paa, enten disse to Sæt-

ninger bibeholdes eller udgaae; men jeg skal kun tillade mig at bemærke, at Udvalget, hvoraf jeg ogsaa har hørt den Ære at være Medlem, har om Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det nu foreligger, confereret med Ministeren og forviiset sig om, at der fra hans Side ikke er nogen Betænkelighed imod Lovforslaget. Hertil kommer endvidere, at Lovforslaget ogsaa i denne Skikkelse er vedtaget i det andet Thing, og man vil formodentlig ved at lade det beholde den Form, som nu er foreslaaet, sikke sig, at det der ikke møder nogen Vanskelighed. Jeg skal derfor henstille, hvormidt man vil foretrække denne formeentlige Forbedring for Sikkerheden af, at Loven kommer ud i den Skikkelse, hvori den nu foreligger.

Brochner: Noget af det, jeg vilde sige, er allerede udtalt af den sidste ærede Taler. Dette Lovforslag foreligger her i den samme Form, i hvilken det er antaget af Landstinget, dog med den Forandring, at Udvalget har anseet det nødvendigt, for at sikke Loven Cultusministerens Samtykke, i § 4 i den 1ste Passus at . . .

Formanden: Turde jeg gjøre den ærede Taler opmærksom paa, at det kun er § 1, der er under Forhandling.

Brochner: Ja, saa skal jeg indskrænke mine Bemærkninger til at imødegaae de Indvendinger, der ere gjorte imod de 2 sidste Sætninger i § 1 af den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. N. Hansen). Imod den anden Passus i den 1ste Paragraph har han gjort den Indvending, at det deels forekom ham, at disse Bestemmelser vare for strenge, og deels, at disse Bestemmelser vare overflødige. Han meente, at det vilde være for strengt, at det skulde forbydes, hvis Børnene ved Proven ikke havde vilst en tilstrækkelig Kundskab, at lade dem undervise privat, og endvidere meente han, at, naar Børnene tidligere viste, at de havde gjort Fremfritid, skulde de atter have denne Tilladelse; men det forekommer mig, at denne Grund ikke kan være tilstrækkelig, thi de Fremfritid, der ere gjorte, ere saa flete ved Undervisning i Skolen, og heraf vil det altsaa netop vise sig, at Undervisningen i Skolen var gavnligere for disse Børn end den private. Dette synes altsaa ikke